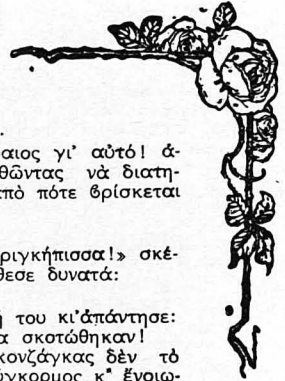

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΦΕΒΑΙ

Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

ΠΕΡΙΓΗΦΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Στόν πύργο του μαρκησίου Κάβλους - Ταρρίντες φιλοξενείται ο Φίλιππος της Μάντουας, πρίγκηψ τής Γκονζάγκας, τόν οποίον ο πυργοδεσπότης πρόκειται να παιτρήσι με τήν κόρη του Αύγη. Μά ή Αύγη έχει παιτρηθεί μυστικά πρό τετραετίας με τόν δούκα Φίλιππο του Νεβέρ, φίλο στενό του πρίγκηπος τής Γκονζάγκας, με τόν οποίον έχει άποκτήσει και παιδί. 'Ο πρίγκηψ τής Γκονζάγκας, ο οποίος τό ξέρει αυτό, έχει άναθεσει τόν έμπιστό του Πευρόλ να συγκεντρώσι τούς καλύτερους σπαθιστάς τής Γαλλίας, γιά να δολοφονήσουν τόν Νεβέρ, γιατί έτσι, εκτός τών άλλων, θα τόν κληρονομήσι, έπειδή εινε κάδελφος του. 'Ολ αυτά όμως τά μαθαίνει ο περίφημος γιά τήν ώμορφιά του και τήν άνδρεία του δεκαοκταετής Ιππότης Λαγκαρντέρ, ο οποίος άποσείζει να σώσῃ τόν Νεβέρ και τήν κόρη του. Πράγματι δέ κατορθώνει να πάρη τήν κόρη του Νεβέρ κι' έπειτα, έχοντας τήν στην άγκαλιά του, άποκρούει μαζί με τόν πατέρα τής τήν έπίθεση τών μπρσών. Μά ενώ οι δυο ήρωες θριαμβεύουν, άξαφνα ο πρίγκηψ τής Γκονζάγκας γλυστράει ύπουλα στο σκοτάδι και δολοφονεί τόν Νεβέρ, γροντάς τόν σταβί του στη ράχη του. 'Ο Λαγκαρντέρ μένει μόνος, μά κατορθώνει να ξεφύγη άπ' τούς δολοφόνους, παίρνοντας μαζί του και τήν κόρη του Νεβέρ. Δέκα ένιαρά χρόνια περνούν κι' ο Γκονζάγκας, ο οποίος παιτρηθηκε τήν Αύγη, μεταβάλλει το μέγαρό του στο Παρίσι σ' ένα είδος έμπορικου κρηματιστηρίου. Στο διάστημα όμως τών δέκα ένιαρών χρόνων που πέρασαν, όλοι οι μπράβοι που έλασαν μέρος τήν έπίθεση εναντίον του Νεβέρ και του Λαγκαρντέρ βρίσκονται σκοταμένοι μυστηριώδως, με μιά σπαθιά άνάμεσα στα μάτια. Τελευταίοι άπ' αυτούς σκοτώνονται ο Φαεντάν κι' ο Σαλιτάνι, που βρισκονται νεκροί έξω άπ' τό σπίτι, μέσ' στο όποιο ο Γκονζάγκας κρατάσε άνύ φυλακισμένη, γιά έγνωστο σκοπό, μιά ώραιολάτρη 'Ισπανίδα, τήν ντόνα Κρούζ, και τής οποίας τήν έπίβλεψη τός είχε αναθέσει. Τήν νέα αυτή ή Γκονζάγκας τήν προορίζει γιά να τήν παρουσιάσῃ στη σύζυγό του ως τήν κόρη του Νεβέρ και να έξασφαλίσῃ έτσι τήν κληρονομιά του. Καί πράγματι, συγκαλεί ένα οικογενειακό συμβούλιο, τό όποιο θα κρίνῃ σχετικάς με τήν κληρονομιά του Νεβέρ. Στο συμβούλιο αυτό παρουσιάζετα: άξαφνα ή Αύγη, άποφασισμένη να ύπερασπιστῃ με κάθε τοπο τά δικαιώματα τής κόρης τής. 'Εκει μιά φωνή, μιά μυστηριώδης φωνή, που τήν άκούει μόνιχα αυτή τής ύπαγορεύει τισ άπαντήσεις τής κι' ή άπαντήσεις αυτές εινε τόσο άποστοματικές, ώστε ο Γκονζάγκας χάνει τό παιγνίδι.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

—Και όμως έπαιξα πολύ καλά αυτό τό μεγάλο παιγνίδι! μονολογούσε ο πρίγκηψ. Γιατί τό έχασα; Γκονζάγκας, φίλε μου, δέν τά είδες δλα... 'Υπάρχει κάτι που σου ξεφεύγει...

Και άρχισε να διασχίζει τήν αίθουσα με μεγάλα θήματα.

—'Όπωςόποτε —έξακολούθησε να μονολογῃ ο Γκονζάγκας— δέν πρέπει να χάνω ούτε στιγμή! Τί θέλει ή πριγκήπισσα σύζυγός μου στο χορό του Παλαί-Ρουαγιαλ; Τί άλλο, παρά να μιλήσῃ στόν άντιβασιλέα;... 'Ασφαλώς, ξέρει που βρίσκεται ή κόρη τής... Αυτό όμως τό ξέρω κι' έγώ!—έπρόσθεσε άνοιγοντας τό σημειωματάριό του. Σ' αυτό τουλάχιστον στάθηκα τυχερός.

Χτύπησε ένα κουδούνι κι' άμέσως παρουσιάστηκε ένας ύπνρέτης στόν όποιο έλεπε:

—Θέλω τόν κ. ντέ Πευρόλ! Στείλε μου άμέσως τόν κ. ντέ Πευρόλ!

—Όταν ο ύπνρέτης θγήκε έξω, ο Γκονζάγκας άνοιξε να κόβῃ θόλτες και να λήῃ:

—'Η πριγκήπισσα έχει κάποιο μυστηριώδη προστάτη, ο οποίος μου σκάρωσε τό άσχημο αυτό παιγνίδι... Μά ποιός νθαναι τάχα;

—Πρίγκηψ! φώναξε ο Πευρόλ μπαίνοντας μέσα. Μπορώ έπιτέλους να σας μιλήσω... Δυσάρεστα νέα!... 'Ο καρδινάλιος ντέ Μπισού, καθώς άποχωρούσε από τήν αίθουσα του συμβουλίου, έλεγε στούς άντιπροσώπους του βασιλέως: «Κάποιο μυστήριο, κάποια άτιμία κρύβεται πίσω άπ' δλ' αυτά!...»

—'Άσε τόν καρδινάλιο να λέη δ,τι θέλει! άπάντησε ο Γκονζάγκας.

—'Η ντόνα Κρούζ, έξασκολούθησε ο Πευρόλ, εινε έξαλλη!... Λέει πως τής δώσαμε να παίξῃ έναν άτιμο ρόλο!... Θέλει να φύγῃ άπ' τό Παρίσι!...

—'Άσε τήν κι' αυτή να λήη δ,τι θέλει και προσπάθησε να μ' άκούσης...

—Πρέπει πρώτα, ύψηλότατε, ν' άκούσετε έσεις έμένα. 'Ο Λα-

γκαρντέρ βρίσκεται στο Παρίσι.

—Μπα!... 'Ημουν σχεδόν θέβαιος γι' αυτό! άπάντησε ο Γκονζάγκας, προσπαθώντας να διατηρήσῃ τήν ψυχραιμία του. Και από τότε βρίσκεται εδώ;

—'Από χτές τουλάχιστον.

«Χωρίς άλλο θα τόν είδε ή πριγκήπισσα!» σκέφτηκε ο Γκονζάγκας, κι' έπρόσθεσε δυνατά:

—'Από που τό ξέρεις αυτό;

—'Ο Πευρόλ χαμήλωσε τή φωνή του κι' άπάντησε:

—'Ο Σαλιτάνι και ο Φαεντάν σκοτώθηκαν!

'Ασφαλώς ο πρίγκηψ τής Γκονζάγκας δέν τό περίμενε αυτό. 'Ανασκήρτησε σύγκορμος κι' ένοιωσε μιά θολούρα να περνά μπρός άπ' τά μάτια του. Αυτό όμως θάσταξε ένα μόνο λεπτό. 'Όταν ο Πευρόλ τόν κύτταξε πάλι, είχε συνέλθει κιόλας.

—Δυό μ' ένα χτύπημα! έλεπε. Αυτός ο άνθρωπος εινε ο ίδιος ο διάβολος!...

'Ο Πευρόλ έτρεμε.

—Και που θρηκάν τα πτώματά τους; ρώτησε ο Γκονζάγκας.

—Στό δρομάκο που εινε μπρός στόν κήπο του μικρού σας σπιτιού.

—Μαζί;

—'Ο Σαλιτάνι θρισκόταν πεσμένος μπρός στην πόρτα του κήπου κι' ο Φαεντάν σε δέκα θημάτων άπόστασι πιο πέρα. Έιχαν κι' οι δυο μιά πληγή...

—'Εδώ; Δέν είν' έτσι; ρώτησε ο Γκονζάγκας, φέρνοντας τό δάχτυλό του άνάμεσα στα δυο μάτια του.

—Ναι, έδω! άπάντησε ο Πευρόλ, κάνοντας τήν ίδια κίνηση.

—Δέν είχαν καμιά άλλη πληγή;

—'Όχι. 'Η σπαθιά του Νεβέρ εινε πάντοτε θανάσιμη!...

'Ο Γκονζάγκας ταχτοποίησε τισ δαντέλλες του γιακά του και έλεπε:

—'Όραία!... 'Ο κ. Ιππότης ντέ Λαγκαρντέρ έγραψε δυο φορές τ' όνομά του μπρός στην πόρτα μου! Είμαι εύχαριστημένος που βρίσκεται στο Παρίσι... 'Ετσι θα φροντίσουμε να τόν κρεμάσουμε...

—Τό σχολιό που θα κρεμαστῃ ο Λαγκαρντέρ δέν... πήγε να πῃ ο Πευρόλ.

—Δέν έχει πλεχτή ακόμα. έ; τόν διέκοψε ο Γκονζάγκας. 'Εγώ νομίζω τό άντίθετο... 'Άκου, Πευρόλ, εινε καιρός πειά να δράσουμε, γιατί θάρθῃ κι' ή δική μας σειρά... 'Εγώ κι' έσύ, ο Πασπουάλ κι' ο Κοκαρντάς... Πήγαμε λοιπόν να μού τούς φέρης!

'Αμέσως ο Πευρόλ θγήκε έξω, ενώ ο πρίγκηψ σκεφτόταν: «'Απόψε θα γίνουν παράδοξα πράγματα!»

'Ο Πευρόλ βοήκε τόν Κοκαρντάς και τόν Πασπουάλ μεθυσμένους στα μαγειρεία του μεγάρου.

—'Ελάτε γρήγορα! τούς φώναξε άπότομα. 'Ο ύψηλότατος σας ζητάει!...

Οι δυο παλληκαοάδες γύρισαν και τόν άνοικούτταξαν.

—Σέ μάς μιλάς έτσι; του φώναξαν.

Και γωός να γάνη στινιή ο Κοκαρντάς έπιασε τόν Πευρόλ από τό αυτί και τόν έστειλε στόν Πασπουάλ. Το ίδιο έκανε κι' ο Πασπουάλ.

—Ξεννάς ότι έχεις να κάνης μ' εσπατρίδας; του φώναξαν. Προσπάθησε στο έξής να τό θυμάσαι.

'Ο Πευρόλ άποτραβήχτηκε ποδς τήν πόρτα κι' ενώ ποσοπαθούσε να διορθώσῃ τήν τουαλέττα του έλεγε:

—Εινε τύφλα στο μεθύσι!...

—Τί είπες; φώναξαν οι δυο σπαθιστά.

Και ποαγόρησαν κι' οι δυο ποδς τόν Πευρόλ, έτοιμοι να ξαναρχί-

'Ο Κοκαρντάς ήταν πάντα ύπεροχος, ενώ ο Πασπουάλ έμοιαζε με Ιππότη τής έλεεινής μορφής...

...τον τὸ ἴδιο παιγνίδι μαζί του. Μὰ ἐκεῖνος τὸ ἔβαλε στὰ πόδια καὶ ξαναγύρισε κοντὰ στὸν Γκονζάγκα, στὸν ὁποῖο μὲ τὸ κεφάλι σκυφτὸ δηγήθηκε τὴν περιπέτειά του. Τότε ὁ πρίγκηψ τὴν διέταξε νὰ μὴν κάνει καθόλου λόγο στους δυὸ φίλους γιὰ τὸν οἰκτρὸ τέλος τοῦ Σαλντάνι καὶ τοῦ Φαέντζα. Μὰ αὐτὸ ἦταν περιττό. Γιατί ὁ κ. ντὲ Πεϋρόλ δὲν εἶχε καμιά ὄρεξη γιὰ ξαναπάρτηση κουβέντα μὲ τὸν Κοκαρντὰς καὶ τὸν Πασπουῶλ.

Σὲ λίγο θέρυθος σιδηρικῶν ἀκούστηκε ἀπ' ἔξω κ' οἱ δυὸ ἀντιπρόσωποι σὺντροφος παρουσιάστηκαν. Εἶχαν τὸ καπέλλο τους ἀπομακρυνθῆκαί, κρασιὰ γυμένα στὰ κατακαινουργα ρουχὰ πού τους εἶχαν δώσει καὶ τὴ μύτη τους κατακόκκινη. Μπήκαν μέσα ἔχοντας τοὺς μανδύες τους ἀνασηκωμένους ἀπ' τὰ σπαθιά τους. Ὁ Κοκαρντὰς ἦταν πάντα ὑπερόχος, ἐνῶ ὁ Πασπουῶλ ἔμοιαζε μὲ ἀπόπληκτη τῆς ἐλευθερίας μορφῆς.

— Χαίρετά, φίλε μου! εἶπε ὁ Κοκαρντὰς στὸ σὺντροφό του, καὶ χαιρέτησε τὸν ὑψηλότατο!

— Σιωπή! διέταξε ὁ Γκονζάγκα ἀγριοκυττάζοντάς τους.

— Ἔμειναν κ' οἱ δυὸ ἀκίνητοι. Βρισκόντουσαν μπρῶς στὸν ἀντιπρόσωπο πού τοὺς πλήρωνε καὶ τοῦ τὰ ἐπέτρεπαν ὅλα.

— Μπορεῖτε νὰ σταθῆτε στὰ πόδια σας; τοὺς ρώτησε ὁ Γκονζάγκα.

— Ἦπια μονάχα ἓνα ποτηράκι στὴν ὑγεία τοῦ ὑψηλοτάτου! ἀπάντησε μὲ θρασύτητα ὁ Κοκαρντὰς. Τὸ ἴδιο κ' ὁ σὺντροφός του.

— Τὰ σπαθιά εἶνε πάντα καλά; ξαναρώτησε ὁ Γκονζάγκα.

— Περιόψμα! ἀπάντησαν κ' οἱ δυὸ μαζί.

— Ὠραία! εἶπε ὁ πρίγκηψ. καὶ τοὺς γύρισε τὴν πλάτη, ἐνῶ οἱ δυὸ φίλοι ἀποτραβιόντουσαν ὡς τὸ θάθος τῆς αἰθούσας, κοντὰ στὴν πόρτα τῆς ἐξόδου.

Ὁ Γκονζάγκας ἔγνεψε τότε στὸν Πεϋρόλ νὰ πλησιάσει καὶ ἔδειξε τὸ φύλλο στὸ ὁποῖο εἶχε γράψει τίς πληροφορίες πού τοῦ ἔδωσε ἡ ντόνα Κρούζ σχετικῶς μὲ τὴν Αὐγή. Μὰ τὴ στιγμή πού ἔδινε τὸ φύλλο αὐτὸ στὸν Πεϋρόλ, μέσ' ἀπ' τὰ φύλλα τῆς ἀνοιχτῆς πόρτας, πρόβαλε τὸ ἄλλο ἄκοιτο μοῦτοο τοῦ καμπούρη.

Κανένας δὲν τὸν ἔβλεπε. Τὰ μάτια του ἔλαμπαν παρόδοξα, γιεννίττα ἀπὸ μι' ἀφανταστή ἐξυπνάδα κ' ὅλη ἡ φυσιογνωμία του εἶνε ἀλλάζει ἔκφορα.

Ἐλέποντας τὸν Γκονζάγκα καὶ τὸν Πεϋρόλ νὰ συζητοῦν σὲ δυὸ ἄνευκτον ἀπόστασι ἀπ' αὐτὸν, ὁ καμπούρης ἀποτραβήχτηκε ζωηρὰ κ' ἔπειτα κόλλησε τὸ αὐτί του στὸ ἀνοιγμα τῆς πόρτας.

Καὶ νὰ τί ἀκούσε:

Ὁ Πεϋρόλ διάβαζε μὲ δυσκολία τίς λέξεις πού εἶχε χαράξει στὸ φύλλο τοῦ σημειωματαρίου ὁ ἀφέντης του.

— Ὅδὸς Σάντρ, ἔλεγε. Μιά ἀνεγκύριον πού λέγεται Αὐγή...

— Ἀσφαλῶς θὰ τοουμάζατε ἂν ἔλεπατε ἐκεῖνη τὴ στιγμή τὴν ἔκφορα τοῦ καμπούρη. Τὰ μάτια του πετοῦσαν σκοτεινὲς φλόγες.

— Ἐρεῖ πού εἰσέρχεται ἡ Αὐγή! μουμούρισε. Πῶς τὸ ἔμαθε αὐτό;

— Κατάλαβε λοιπὸν τί θὰ κάνης; ρωτοῦσε τὴν ἴδια στιγμή ὁ Γκονζάγκα τὸν Πεϋρόλ.

— Ναί, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Κατάλαβα... Καὶ πού θὰ θάλουσε αὐτὴ τὴ νέα;

— Στὸ περίπτερο τῆς ντόνας Κρούζ.

Ὁ καμπούρης ἔφερε τὸ χέρι του στὸ μέτωπό του καὶ μουμούρισε:

— Ὡστε ἡ μικρὴ τσιγγάνα τοῦ εἶπε... Μὰ πού τὸ ἔμαθε αὐτὴ;

— Μονάχα θὰ τὴν ἀπαγάγουμε; ρώτησε ὁ Πεϋρόλ.

— Ναί, μὰ μὴν κάνετε καθόλου θόρυθο... Δὲν πρέπει νὰ δημιουργήσουμε ἱστορίες εἰς βάρος μας... Χρειαζέται παρηγορία, ἱπιδειξίοντες... Αὐτὸ ἄλλωστε εἶνε τὸ φόρτε σου, καὶ ἐμὲν πεϋρόλ... Δὲν θ' ἀπευθυνῶμε καθόλου σ' ἐσένα, ἀν' ἐπρόκειτο ν' ἀναλλαγῶν σπαθιῶν... Μὴ ξεχνᾷς ὅτι ὁ ἄνθρωπος μας πρέπει νὰ κατοικήῃ στὸ ἴδιο σπίτι κ' ὅτι εἶν' ἐπικίνδυνον νὰ τὰ θάζῃ κανεὶς μὲ τὸ σπαθὶ μαζί του...

— Ὁ Λαγκαρντέρ; ψιθύρισε ὁ Πεϋρόλ, τρέμοντας ἀπ' τὸ φόβο του.

— Ναί, ὁ Λαγκαρντέρ, ἀπάντησε ὁ πρίγκηψ, μὰ φρόντισε ὁπωσδήποτε νὰ τὸν ἀποφύγης... Ἐξ ἄλλου, στοιχηματίζω πῶς θ' ἀπουσιάζη... Ἄν ἀπουσιάζει, λοιπὸν, τὸ πρᾶγμα εἶνε πολὺ ἀπλό. Νά, πάρε αὐτὴ τὴν κάρτα...

Καὶ ὁ Γκονζάγκας ἔβαλε στὸ χέρι τοῦ Πεϋρόλ μιὰ πρόσκλησι γιὰ τὸ χορὸ τοῦ ἀντιβασιλέως, πού ἦταν προωρισμένη γιὰ τὸ μακαρίτη Φαέντζα, ἐνῶ κράτησε ὁ ἴδιος τὴν κάρτα τὴν προωρισμένη γιὰ τὸ Σαλντάνι.

— Ὅθι προμηθευθῆς, ἐξακολούθησε, μιὰ τουαλέττα ἐσπερίδος, ἔμοια μ' αὐτὴ πού παράγγειλα γιὰ τὴ ντόνα Κρούζ... Ὅθι ἔχης ἓνα φορεῖο ἔτοιμο στὴν ὁδὸ Σάντρ καὶ θὰ παρουσιαστῆς στὴ νεαρὴ κόρη ὡς ἀπεσταλμένος τοῦ Λαγκαρντέρ τοῦ ἴδιου...

— Δηλαδή θὰ ρισκοκινδυνεύσω τὴ ζωὴ μου, παρατήρησε ὁ Πεϋρόλ.

— Μπᾶ!... Ἡ μικρούλα Αὐγή, μόλις δὴ τὸ φόρεμα καὶ τὰ κοσμηματά σου θὰ τῆς πᾶς μαζί μ' αὐτό, θὰ ξετρελλαθῆ. Τότε εὐθὺς θὰ τῆς πῆς: «Ὁ Λαγκαρντέρ σὰς τὰ στέλνει αὐτὰ καὶ

σὰς περιμένει στὸ χορὸ τοῦ ἀντιβασιλέως.» Κι' ἀμέσως ἡ μικρὴ θὰ σ' ἀκολουθήσῃ.

— Ἔτσι νομίζετε; ἀκρίβως τότε μιὰ φωνὴ διαπεραστικῆ πῆσε τους. Ἐγὼ λοιπὸν σὰς θεσπιῶνα, πῶς ἡ μικρὴ δὲν θὰ τὸ κουνήσει καθόλου!

Ὁ Πεϋρόλ ἔκανε ἓνα πήδημα στὰ πλάγια κ' ὁ Γκονζάγκας ἔφερε τὸ χέρι του στὴ λαβὴ τοῦ σπαθιοῦ του.

— Κοιλιά τοῦ Σατανᾶ! μουμούρισε ἀπὸ μακριὰ ὁ Κοκαρντὰς. Κύττα λοιπὸν, ἀδελφέ Πασπουῶλ! Κύττα αὐτὸ τὸν καμπούρη!

— Ἄ! ἔκανε ὁ Πασπουῶλ. Ἄν ἡ φύσις μὲ εἶχε ἀδικήσει ἔτσι, ὥστε νὰ μὴν ἀρέσω πειὰ στίς ὥσας, θ' αὐτοκτονούσα.

Ὁ Πεϋρόλ, θλέποντας ὅτι ὁ καμπούρης ἦταν αὐτὸς πού μίλησε, ἄρχισε νὰ γελάει, ὅπως ὅλοι οἱ δειλοὶ πού τρομάζουν.

— Ὁ καμπούρης! εἶπε.

— Πάλι αὐτὸ τὸ πλάσμα! ἔκανε ὁ Γκονζάγκα μὲ κέφι. Μήπως φαντάστηκες ὅτι, ἐπειδὴ ἀνόρασε τὴ φωνά τὸ σκύλου μου, ἀγόρασε συγχρόνως καὶ τὸ δικαίωμα νὰ τρυφώσῃς σ' ὅλο τὸ μέναρό μου; Τί ἴδιος νὰ κάνης ἐδῶ;

Ὁ καμπούρης τὸν κύτταξε στὰ μάτια καὶ τοῦ ἀπάντησε μ' αὐθάδεια:

— Κ' ἐσεῖς τί θὰ πᾶτε νὰ κάνετε στὴν ὁδὸ Σάντρ;

— Ἄκου, καμπούρη, εἶπε τότε ὁ πρίγκηψ. Θὰ σὲ μάθουμε ἀμέσως κιδῶλα ποιὸς κινδύνους διατρέχει κανεὶς ἄνασκατεῖται στίς δουλειές τῶν ἄλλων.

Καὶ κύτταξε πρὸς τὸ μέρος τῶν δυὸ μπράδων.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, ὁ καμπούρης ἔπῃσε χωρὶς περιστροφῆς τὴν κάρτα τῆς προσκλήσεως πού τοῦ εἶχε δώσει πρὸ ὀλίγου ὁ Γκονζάγκας.

— Τί κάνεις αὐτοῦ, ἀστεῖε; ρώτησε ὁ πρίγκηψ.

Μὰ ὁ καμπούρης χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ καλαμάρι του καὶ τὴν πέννα του.

— Εἶνε τρελλός! ψιθύρισε ὁ Πεϋρόλ.

— Ὅχι ὅσο φαντάζεσαι! ἀπάντησε ὁ καμπούρης, ὁ ὁποῖος γονάτισε κ' ἄρχισε νὰ γράφῃ.

Σὲ λίγο σηκώθηκε καὶ εἶπε θριαμβευτικὰ, δίνοντας τὸ χαρτί πού εἶχε γράψει στὸν Γκονζάγκα:

— Διαβάστε αὐτὸ ἐδῶ!

Ὁ Γκονζάγκας ἔπῃσε τὸ γαστρί καὶ διάβασε τὰ ἑξῆς: «Ἀναμμένο μου παιδί, αὐτὴ ἡ τουαλέττα κ' αὐτὰ τὰ κοσμηματά προέγονται ἀπὸ μένα. Θέλω νὰ σοῦ κάνω μιὰ ἐκπλήξι. Γίνου ὄραια. Ἐνα φορεῖο καὶ δυὸ ὑπηρετές θέρουθν ἐκ μέρους μου γιὰ νὰ σὲ ὀδηγήσουν στὸ χορὸ τοῦ ἀντιβασιλέως, ὅπου θὰ σὲ περιμένω.»

Ὁ Κοκαρντὰς κ' ὁ Πασπουῶλ παρακολουθοῦσαν κατάπληκτοι: ἀπὸ μακριὰ αὐτὴ τὴ σκηνή.

— Κατάρα! ἔλεγε ὁ Κοκαρντὰς. Ὁ ὑψηλότατος φαίνεται ὅτι νὰ τῆς χαίμενα!...

— Μὰ κύτταξε τὸ πρόσωπο τοῦ μικροῦ αὐτοῦ καμπούρη!

Ὁ καμπούρης κόλλησε τ' αὐτί του στὴν πόρτα...

του άπάντησε ο Πασπουάλ. "Όσο τόν κυττάζω, τόσο θεβαινωμαι, ότι κάπου έχω ξαναϊδη τά μάτια του !...
· Πράγματι, ο Γκονζάγκας στεκόταν κατάπληκτος. Κύτταζε τόν καμπούρη μ' ένα είδος τρόμου.

—Τί σημαίνει αυτό; ρώτησε.

— Σημαίνει, άπάντησε ο καμπούρης, ότι μόνο άμα διαβάσει αυτό τό χαρτί, ή δεσποινίς Αύγη θα έχη έμπιστοσύνη.

— Μάντεψτε λοιπόν τό σχέδιό μας ;

— Κατάλαβα ότι θέλετε ν' άπαγάγετε τή δεσποινίδα Αύγη...

— Δέν ξέρετε λοιπόν ότι κινδυνεύει όποιος μαθαίνει τά μυστικά μου ;

— Κινδυνεύει νά...κερδίση πολλά χρήματα, άπάντησε ο καμπούρης, τρίθοντας τά χέρια του.

· Ο Γκονζάγκας κι' ο Πεϋρόλ άλλαξαν ένα θλέμμα.

— Μά, ρώτησε με αγαπή φωνή ο πρίγκηψ, αυτό τό γράψιμο μοιάζει με τού Λαγκαρντέρ.

— "Έχω κ' έγώ τίς μικρές μου ικαότητες! άπάντησε ο καμπούρης. Σας έγγυώμαι γιά τήν τελεία απομίμησι!... "Όταν δώ μία φορά τό γράψιμο ένός ανθρώπου, μπορώ νά τό μιμηθώ περίφημα.

— Όστε τόν ξέρετε τόν Λαγκαρντέρ ;

— Άρκετά καλά...

— Καί πώς τόν γνώρισες;...

— Είχα έμπορικές συναλλαγές μαζί του.

— Μπορείς νά μας δώσης μερικές πληροφορίες γι' αυτόν ;

— Μιά μονάχα : Χτές σκότωσε δυό ανθρώπους! Αύριο θα σκοτώση άλλους δυό...

· Ο Πεϋρόλ άνατρίχιασε άπ' τό κεφάλι ως τά πόδια, ένώ ο Γκονζάγκας έλεγε καχύποπτα:

— "Έχω τήν ιδέα πώς είσαι κατάσκοπος !

— "Άσχημη ιδέα! άπάντησε ο καμπούρης. "Ο Λαγκαρντέρ δέν έχει πεντάρα, ένώ έσεις είσατε δισεκατομμυριούχος. Θέλετε νά σας τόν παραδώσω ;

· Ο Γκονζάγκας άνοιξε διάπλατα τά μάτια του.

— Δόστε μου αυτή τήν κάρτα, έπρόσθεσε ο καμπούρης, δείχνοντας τήν πρόσκλησι τού Σάλντανι που ο πρίγκηψ τήν κρατούσε άκόμα στό χέρι του.

— Τί θα τήν κάνης ;

— Θα τή δώσω στό Λαγκαρντέρ γιά νά πάσ στό χορό τού αντίθασιλέως. "Έτσι θα μπορέσετε νά τόν συλλάβετε...

— Ζήτω ο Θεός, φίλε! φώναξε ο Γκονζάγκας. Είσο' ένας καταχθόνιος κατεργάρης.

— Ω! έκανε ο καμπούρης με μετριοφροσύνη. "Υπάρχουν άλλοι πιό κατεργαρέοι άπό μένα !...

· Ο Γκονζάγκας έγνεψε στόν Πασπουάλ και τόν Κοκαρντάς, οι όποιοι πλησίον κάνοντας τά σπαθιά τους και τά σπιρούνια τους νά θρονιθούν.

— Ποιοί εν' αυτοί; ρώτησε περιφρονητικά ο καμπούρης.

— Δυό άνθρωποι μου, που θα σ' άκολουθήσουν αν δεηθώ τίς υπηρεσίες σου...

· Ο καμπούρης χαιρέτησε κι' άπάντησε:

— Τότε είνε προτιμώτερο ν' άρνηθίτε τίς υπηρεσίες μου... Καλοί μου κύριοι—έπρόσθεσε άπευθυνόμενος πρós τούς δυό σπαθιστάς—μην κόντετε τόν κόπο νά μετακομίζετε τά σιδερικά σας, γιάτι δέν θα κάνουμε παρέα!..

— Άλλά... έκανε ο Γκονζάγκας άπειλιτικά.

— Δέν ύπάρχει άλλα... Διάβολε! Ξέρετε τό Λαγκαρντέρ καλύτερα άπό μένα. Είν' έξαιρετικά ευερέθιστος... Νομίζετε πως θα σταθί με τά χέρια σταυρωμένα, αν δη αυτούς τούς κρεμανταλάδες πίσω μου...

— Διάβολε! Μας βρίζει! έκανε ο Κοκαρντάς, άγανακτισμένος.

— Είνε άγενής! έπρόσθεσε ο Πασπουάλ.

— Ένωδ νά εράσω μόνος ή νά μη δράσω καθόλου! έπρόσθεσε έπιτακτικά ο καμπούρης.

· Τέλος, ο Γκονζάγκας γύρισε πρós τόν καμπούρη και τού είπε περιπαικτικά :

— Ένδιαφέρεσαι γιά τήν καμπούρα σου ;

· Ο καμπούρης χαιρέτησε και δείχνοντάς του τούς δυό μπράβους, τού άπάντησε :

— "Όσο κι' αυτοί οι γενναίοι γιά τίς σακαράκες τους... Χάρις σ' αυτήν κερδίω τό ψαμί μου.

— Μοϋ έγγυάται λοιπόν γιά σένα, είπε ο Γκονζάγκας, κυττάζοντας τον κατάματα. Μ' άκούεις ; "Υπηρετήσε με πιστά και θα σ' ανταμείψω ευαιστικά... Άλλοίως, άλλοιμονο στην καμπούρα σου !...

· Κι' άφοϋ είπε τά λόγια αυτά, τού έδωσε τήν κάρτα τής προσκλήσεως. "Ο καμπούρης τήν πήρε και τράβηξε πρós τήν πόρτα περπατώντας άνάποδα. Κάθε τρία θήματα χαιρετούσε κ' έλεγε:

— Η έμπιστοσύνη τού ύψηλοτάτου με τιμά... Αύτή τή νύχτα, ύψηλότατε, θ' άκούσετε νά γίνεται λόγος γιά μένα...

· Καί, καθώς ο Κοκαρντάς κι' ο Πασπουάλ, στους όποιους είχε γνώσει ο Γκονζάγκας έτοιμαζόντουσαν νά τόν άκολουθήσουν, τούς φώναξε:

— Ε, παλληκάρια μου, μακρυσά!.. Τί συμφωνήσαμε ;

· Καί παραμερίζοντας τούς δυό μπράβους με τόση δύναμη, ώστε εκείνοι τά έχασαν, χαιρέτησε γιά τελευταία φορά και θγήκε έξω. "Ο Κοκαρντάς κι' ο Πασπουάλ θέλησαν νά τόν άκολουθήσουν. Μά ο καμπούρης τούς έκλεισε τήν πόρτα κατάμουτρα.

· Όταν τήν άνοιξαν πάλι και θήλησαν νά τόν θρασφροϋν, ο διάδρομος ήταν άδειος.

— Γρήγορα! είπε ο Γκονζάγκας. Νά περικυκλωθί σε μιή ώρα τό σπίτι τής όδου Σάντρ! Καί κάνε ότι συμφωνήσαμε!...

· Τήν ίδια στιγμή ο καμπούρης θρυσκόταν στην έρημη όδο Κενσαμποϋά και μονολογούσε:

— "Φραϊά τά κατόφερα !...

· Είχα μείνει άπένταρος και δέν ήξερα από πού νά προμηθευθώ τίς κάρτες τής προσκλήσεως και τήν τουαλέτα τού χορού...

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΝΕΒΕΡ

I

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΕ ΤΙΣ ΔΥΟ ΕΙΣΟΔΟΥΣ

· Στην γωνία τής όδου Σάντρ και τής όδου "Αγίου "Ονωρίου, ύψωνόταν ένα σπίτι με μέτριο παρουσιαστικό καθαρό και καινούργιο, τού όποιου ή είσοδος θρυσκόταν στην όδο Σάντρ. Σ' αυτό τό σπίτι είχε έγκατασταθί πρδ όλιγων ημερών μιή οικογένεια, τής όποιας ττά φερσίματα σκανδάλιζαν πολύ τούς περιέργους τής γειτονιάς. "Αρχηγός τής οικογενείας αυτής ήταν ένας άντρας, ένας νέος άντρας, τουλάχιστον όπως φαίνονταν άπό τήν νεανική ώμορφιά τού προσώπου του, άπό τή φωτιά τού βλέμματός του κι' άπό τήν πλούσια έαυθη κόμη του, που πλαισιώνε ένα πλατύ κι' ολοκάθαρο μέτωπο. "Ονομαζόταν μαστρο-Λουδοθίκος και λάεεσε λαθές σπαθίων. Μαζύ του κατοικούσε μιή νέα κόρη, ώραία και γλυκεία σαν τούς άγγέλους, τής όποιας κανείς δέν ήξερε τό θνομα. Μιλούσαν ο ένας στόν άλλο στόν πληθυντικό κι' ή άμοιβαία συμπεριφορά τούς ήταν γεμάτη λεπτότητα. Είχαν γιά ύπηρετές μιή γρηά ή όποία δέν μιλούσε ποτέ κ' ένα παλληκαράκι δεκάδη-δεκαεφτά χρόνων, που έκανε ότι μπορούσε γιά νά φαίνεται διακριτικός. "Η νέα κόρη δέν έθγαινε ποτέ, μά ποτέ, έξω. Θα νόμιζε μάλιστα κανείς πως ήταν ευλακισμένη, αν κάθε τόσο δέν άντιχούσε ή ώραία και γλυκεία φωνή τής, που τραγουδούσε ψαλμούς ή τραγούδια.

· Ο μαστρο-Λουδοθίκος, άτιθιτέως, έθγαινε πολύ συχνά έξω και γυρνούσε μάλιστα άργά τή νύχτα. Μά τότε δέν έμπαινε στό σπίτι άπό τήν κεντρική του πόρτα. Τό σπίτι αυτό είχε δυό εισόδους: ή εϋύτερη ήταν άπό τή σκάλα τού γειτονικού σπιτιού. "Από εκεί λοιπόν έμπαινε τή νύχτα ο μαστρο-Λουδοθίκος στό σπίτι του.

(Άκολουθεί)

"Ηταν ώραία και γλυκεία σαν τούς άγγέλους